

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **EKO TRANSFER CORPORATION, s.r.o.**, IČO: 280 94 859
sídlem číslo popisné 76, Rodinov
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Kandalcem, Ph.D., LL.M.
sídlem Moravské nám. 629/4, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2019, čj. 6376/19/5300-22442-712600,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „finanční úřad“) dospěl na základě provedené daňové kontroly k závěru, že nedošlo k faktické realizaci dopravy zboží (pelety z masokostní moučky a pilin) od žalobce (do 5. 12. 2019 měl žalobce obchodní firmu

„EKO-HEAT s.r.o.“) do deklarované destinace v jiném členském státě Evropské unie (Slovenská republika) společnosti MBZ Slovakia, s.r.o., IČO: 50 231 812 (dále jen „společnost MBZ“), tudíž žalobce neměl nárok na osvobození od daně při dodání do jiného členského státu ve smyslu § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění. Na tomto základě vydal finanční úřad dne 3. 9. 2018 devět dodatečných platebních výměrů, kterými žalobci za zdaňovací období květen roku 2016 až leden roku 2017 doměřil daň z přidané hodnoty v celkové výši 9 607 485 Kč a penále ve výši 1 921 495 Kč.

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání podané proti všem devíti dodatečným platebním výměrům a tato rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

3. Žalobce uvedl, že ho finanční úřad měl nejprve vyzvat k podání daňového přiznání, tudíž k zahájení daňové kontroly došlo nezákonně. Žalovaný uvedl, že skutečnosti zjištěné finančním úřadem vzhledem ke složitosti problematiky dodání zboží do jiného členského státu nepostačovaly k tomu, aby založily důvodný předpoklad, že daň bude v budoucnu doměřena. To však není konzistentní s tím, že finanční úřad vydal zajišťovací příkazy. Žalovaný neuvádí, které poznatky (zjištěné v době od zahájení daňové kontroly do vydání zajišťovacích příkazů) by měly změnit situaci natolik, že by již byl dán důvodný předpoklad o doměření daně (jakožto předpoklad vydání zajišťovacího příkazu). Tato odvolací námitka nebyla dostatečně vypořádána a napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalobce ze svého pohledu učinil vše, co vyžadoval veřejnoprávní aspekt věci (dohled orgánů veterinární správy), tedy zadal veškeré údaje o dodávkách zboží do systému TRACES (elektronický systém veterinární kontroly). Žalovaný uvedl, že tyto údaje by mohly mít vypovídací hodnotu pouze tehdy, pokud by dodání bylo potvrzeno například formou veterinární kontroly v místě cílové destinace. Doslova je žalobci kladeno k tíži to, že se nezajímal a ani nepátral, zda údaje v systému TRACES byly příslušnými orgány veterinární správy prověřeny. Žalobci však nemůže být kladeno za vinu, že sám nekontroloval hlídače (příslušné orgány veterinární správy). V tomto ohledu jde o nesprávné právní posouzení.
5. Žalovaný zmiňuje v napadeném rozhodnutí dva vzájemně si odporující důkazní prostředky. Na jednu stranu jde o výslech jednatele společnosti MBZ a na druhou stranu jde o prohlášení této společnosti předložené žalobcem. Uvedená prohlášení žalovaný vyhodnotil jako nedůvěryhodná, jelikož byla v rozporu s dříve opatřeným důkazem. To se však blíží tautologii. I v tomto bodě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
6. Výpověď jednatele společnosti MBZ je navíc procesně nepoužitelná, jelikož byla provedena cizozemským finančním úřadem a žalobce neměl prostor se tohoto úkonu zúčastnit.
7. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný uvedl, že finanční úřad nebyl schopen vymezit skutečné místo dodání předmětného zboží. Proto nemohl vydat výzvu k podání dodatečného daňového přiznání.

V době vydání zajišťovacích příkazu tu byl pouze předpoklad budoucího doměření daně dále opřený o majetkovou nedostatečnost apod.

9. Cílem systému TRACES je monitorovat a upravovat obchod se zvířaty a produkty živočišného původu. Žalobce spoléhal pouze na zadání údajů, aniž by více dodání do jiného členského státu ověřoval. V systému TRACES nejsou žádné údaje, které by potvrzovaly dodání a převzetí zboží. O nestandardnosti transakci hovořila i řada dalších okolností.
10. Žalovaný zhodnotil opatřené důkazní prostředky komplexně a dospěl k závěru, že ani žalobcem předložené důkazní prostředky neprokazují deklarované dodání do jiného členského státu. Předložené listinné dokumenty buď nemohly potvrdit faktické dodání (resp. vyvrátit zjištěné pochybnosti) nebo dokonce dodání do Slovenské republiky vylučovaly.
11. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí finančního úřadu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
13. Soud se nejprve zaměřil na žalobní body, jejichž prostřednictvím byla namítána nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí – zvážil jednak to, zda se žalovaný dostatečně vypořádal s namítanou nezákonností zahájení daňové kontroly a jednak to, zda uvedl důvody, pro které shledal prohlášení společnosti MBZ předložená žalobcem nevěrohodnými.
14. Zahájení daňové kontroly žalovaný věnoval přibližně 2,5 strany napadeného rozhodnutí (body 45 – 52), kde podrobně rozvedl svůj názor na tuto otázku. Zejména vysvětlil, že v době, kdy finančnímu úřadu byly zřejmé určité rozpory týkající se realizace přepravy do Slovenské republiky, bylo nadále nutno zkoumat otázku dobré víry žalobce. Finanční úřad měl totiž k dispozici na jednu stranu deklarované dodání zboží do jiného členského státu a na druhou stranu výpověď jednatele odběratelské společnosti, jejíž obsah dodání zboží naopak vyvracel (resp. naznačoval, že se obchod realizoval pouze dokladově). Zároveň bylo již v této době zřejmé, že si objasnění zjištěného rozporu vyžádá obsáhlejší dokazování. Uvedl také, že v době vydání zajišťovacích příkazů finanční úřad využil i poznatky získané během daňové kontroly (k jejímuž zahájení došlo téměř čtyři měsíce před vydáním zajišťovacích příkazů). „Poznatky“ žalovaný sice nijak nespecifikoval, nicméně dle soudu tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů nezatížil. Z hlediska přezkoumatelnosti je podstatné, že žalovaný dostatečně vysvětlil, jaká byla situace v době zahájení daňové kontroly, a poukázal na více skutečností, pro které nebylo vhodné (resp. hospodárné) vyzývat žalobce k podání daňového přiznání. To, že (až) v průběhu daňové kontroly došlo k vydání zajišťovacích příkazů, automaticky nevylučuje vhodnost zvoleného postupu.
15. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 1 Afs 183/2014-55, vyplývá, že *dozví-li se správce daně jinak než na základě daňové kontroly (zejména z poznatků při správě jiných daní, z informací od jiných orgánů či soukromých*

subjektů nebo z vlastní vyhledávací činnosti) o skutečnostech či důkazech nasvědčujících tomu, že by daňovému subjektu měla být určita daň doměřena, je zásadně povinen daňový subjekt o tom zpravit a vyzvat jej podle § 145 odst. 2 věty první zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), k podání dodatečného daňového tvrzení.

16. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2016, čj. 6 Afs 79/2015-39, bod 24, je akceptován názor autorů odborné literatury, že *výzvu k podání dodatečného daňového přiznání však správce daně vydá pouze tehdy, pokud již v této fázi řízení disponuje natolik silnými poznatky, z nichž lze vytvořit důvodný předpoklad o doměření daně, tedy o nesprávnosti současné poslední známé daně. Pokud má správce daně pouze jisté indicie, z nichž ještě nelze zformulovat dostatečně spolehlivý závěr ohledně toho, zda je poslední známá daň nesprávná, pak namísto vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání přistoupí k zahájení daňové kontroly, v níž tyto své poznatky prověří.*
17. Soud se ztotožnil s tím, že finanční úřad měl před zahájením daňové kontroly k dispozici pouze určitou indicii o možné odlišné variantě skutkového děje. Tato indicie však nebyla takové intenzity, aby bylo možné s jistotou (bez důvodných pochybností) předvídat, která z nabízených variant je pravděpodobnější či správná. Další prověření v rámci daňové kontroly se proto soudu jeví jako odpovídající dané věci.
18. Pro úplnost soud poukazuje i na skutečnosti zřejmé z rozhodnutí o vydání zajišťovacích příkazů. V jejich odůvodnění finanční úřad uvádí, že v průběhu daňové kontroly zjišťoval detaily ohledně dokladů, na jejichž základě bylo u předmětného zboží uplatňováno osvobození od daně. Zjistil přitom, že žalobce osvobození od daně odůvodňoval zadáváním dodávek zboží do systému TRACES. Dále z odůvodnění zajišťovacích příkazů vyplývá, že žalobce dne 13. 6. 2017 předložil k většině dodávek komerční dokumenty, které byly finančním úřadem dále vyhodnocovány. Teprve na základě zjištěných detailů ohledně uplatňovaného osvobození od daně a na základě vyhodnocení všech předložených komerčních dokumentů finanční úřad dospěl k tomu, že existuje *důvodná* pochybnost o oprávněnosti uplatněného osvobození od daně (resp. důvodný předpoklad budoucího doměření daně). Na základě uvedeného a ve spojení s analýzou majetkové situace a ekonomického vývoje žalobce došlo k vydání zajišťovacích příkazů.
19. Správní soud v rámci soudního přezkumu poskytuje ochranu pouze veřejným subjektivním právům adresátů veřejné správy. Pro dokreslení situace není na škodu u posuzované námitky dodat, že soudu ani není zřejmé, v čem konkrétně žalobce dovozuje dotčení své právní sféry. Skutečnost, že nebyl vyzván dle § 145 odst. 2 daňového řádu k podání dodatečného daňového přiznání, může mít vliv pouze na zákonnost výše vyměřeného penále, nikoliv na zákonnost daňové povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, čj. 9 Afs 364/2018-76). Penále by však nebylo předepsáno pouze v situaci, v níž by žalobce v reakci na výzvu předložil dodatečné daňové přiznání, ve kterém by vyčíslil daň odpovídající představám finančního úřadu o její správné výši (srov. § 251 odst. 4 daňového řádu). Některé okolnosti nynější věci však svědčí spíše o účelovosti uplatněné námitky. Za prvé se žalobce proti zahájení daňové kontroly v době jejího zahájení nijak nevymezil a nesprávnost postupu namítal teprve až v odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Za druhé žalobce svými argumenty zároveň stále rozporoval i samotnou daňovou povinnost (což činí ostatně i v žalobě). Dle soudu je proto nepředstavitelné, že by předchozí výzva finančního úřadu podle § 145 odst. 2 daňového řádu na této situaci měla cokoliv změnit, resp. nelze se ani důvodně domnívat,

že by žalobce uplatněné osvobození od daně u předmětných plnění dobrovolně v dodatečném daňovém přiznání neuplatnil.

20. Soud však jednoznačně setrvává na stanovisku, že v dané věci bylo vedení daňové kontroly zcela na místě. Žalobní bod považuje za nedůvodný právě z tohoto důvodu.
21. Ve vztahu k druhé otázce související s vyhodnocením protichůdných důkazů je pro soud z hlediska přezkoumatelnosti významné, že žalovaný poukázal nejenom na rozpor s chronologicky dříve opatřenými informacemi od jednatele společnosti MBZ, ale rovněž na rozpor s dalšími provedenými důkazy (což však žalobce v žalobě pomíjí). Úvaha žalovaného je srozumitelná a pro soud bez obtíží přezkoumatelná.
22. U tohoto žalobního bodu je třeba dodat, že daňové řízení tvoří jeden celek. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy lze „číst“ ve spojení s odůvodněním rozhodnutí, které bylo vydáno v prvním stupni. V nynějším případě je odůvodnění všech devíti dodatečných platebních výměrů nahrazeno zprávou o daňové kontrole v souladu s ustanovením § 147 odst. 4 daňového řádu. Ze zprávy o daňové kontrole ze dne 17. 8. 2018 jednoznačně vyplývá, že rozpor s informacemi získanými na základě mezinárodního dožádání (informace od jednatele společnosti MBZ) byl vysloven jako podpůrný argument. Nedůvěryhodnost předložených prohlášení společnosti MBZ byla konstatována primárně z důvodu vyhodnocení dokladů souvisejících s přepravou. Finanční úřad díky nim dospěl k jednoznačnému skutkovému závěru o tom, že realizace přepravy do Slovenské republiky nemohla proběhnout. V podrobnostech lze odkázat na obsah zprávy o daňové kontrole (zejm. strana 32 a následující), lze však shrnout, že dle provedeného dokazování bylo předmětné zboží fakticky přepravováno nejprve do Mělníka a z něho následně do přístavů v Německu, Itálii a Slovinsku. Z těchto přístavů bylo zboží dále přepraveno do Vietnamu, Indie, Thajska nebo Bangladéše.
23. Vzhledem k (žalobcem nerozporovaným) podkladům, na jejichž základě finanční úřad vyslovil výše uvedený závěr, soud nepovažuje žalobní bod za důvodný. Ztotožnil se s tím, že předložená prohlášení společnosti MBZ nemohla zpochybnit výše uvedená a velmi solidně podložená skutková zjištění ohledně faktického průběhu přepravy zboží.
24. Žalobce uvedl, že mu bylo kladeno k tíži, že nekontroloval „hlídače“. Tato námitka směřuje na konstatování žalovaného, že se žalobce „*nijak nezajímal, ani nepátral, zda údaje v systému TRACES byly příslušnými veterinárními orgány (ať již českými nebo slovenskými) prověřeny*“ a dále, že „*údajům v systému TRACES přehnaně důvěřoval, aniž by si ověřil, zda jsou údaje v systému, jakož i faktická realizace dodávek kontrolována*“. Má-li soud tyto věty uvést do kontextu, jedná se o část odůvodnění napadeného rozhodnutí, která má dvě roviny. Jednak je v této části vysloven závěr, že samotné zadání údajů do systému TRACES žalobcem nijak neprokazuje, že skutečně došlo k dodání do jiného členského státu. Dále jde v této části o posuzování dobré víry žalobce v to, že zboží bylo skutečně dodáno do Slovenské republiky odběratelské společnosti MBZ.
25. Systém TRACES (*Trade Control and Expert System*) je ústřední databáze pro monitorování (mimo jiné) přesunů zvířat a produktů živočišného původu zavedený rozhodnutím Komise 92/486/EHS ze dne 30. 3. 2004 o zavedení systému Traces a o změně rozhodnutí 92/486/EEC [dnes využíván na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/625 ze dne 15. 3. 2017 o úředních kontrolách a jiných úředních činnostech prováděných s cílem zajistit uplatňování potravinového a krmivového práva a pravidel týkajících se zdraví zvířat a dobrých životních podmínek zvířat, zdraví rostlin a přípravků

na ochranu rostlin a o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 999/2001, (ES) č. 396/2005, (ES) č. 1069/2009, (ES) č. 1107/2009, (EU) č. 1151/2012, (EU) č. 652/2014, (EU) 2016/429 a (EU) 2016/2031, nařízení Rady (ES) č. 1/2005 a (ES) č. 1099/2009 a směrnic Rady 98/58/ES, 1999/74/ES, 2007/43/ES, 2008/119/ES a 2008/120/ES a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 854/2004 a (ES) č. 882/2004, směrnic Rady 89/608/EHS, 89/662/EHS, 90/425/EHS, 91/496/EHS, 96/23/ES, 96/93/ES a 97/78/ES a rozhodnutí Rady 92/438/EHS (nařízení o úředních kontrolách) – viz zejména body 85 a násl. preambule a čl. 133].

26. Soud se jednoznačně ztotožnil s tím, že zadání údajů do tohoto systému nijak *neprokazuje fakticitu* dodání zboží v souladu s těmito údaji. Samotné zadání údajů do systému slouží k posílení možnosti efektivní kontroly a monitoringu pohybu určitých komodit. Pokud však o uvedených údajích vyvstanou podložené pochybnosti (v nynějším případě pochybnosti o dodání předmětného zboží do Slovenské republiky společnosti MBZ), tak je nelze úspěšně vyvrátit odkazem na samotné jejich vložení do systému. V nynější věci totiž zadané údaje následně nebyly nijak ověřeny/potvrzeny příslušnými orgány veterinární správy (o tom mezi účastníky není sporu), tudíž aktu jejich zadání lze dle soudu přiznat význam pouze v rovině posuzování otázky dobré víry žalobce.
27. V otázce dobré víry je soud s žalobcem částečně za jedno. Pokud mu bylo kladeno k tíži, že sám aktivně neověřoval (a naopak důvěřoval), zda došlo k řádné kontrole jím zadaných údajů, jeví se to skutečně jako přístup přehnaně přísný a nepřípustný. Samotné nahrání údajů do systému TRACES totiž může mít vypovídající hodnotu o určité kvalitě dobré víry žalobce (na její kvalitu bude mít vliv skutečnost, jestli zadané údaje podléhají kontrole obligatorní či námatkové). Pokud žalobce spoléhal na to, že systém funguje (a nečinil nad tento rámec žádná další pátrání či ověřování), tak mu to dle soudu rozhodně nelze klást k tíži takovým způsobem, že by to mohlo být dostatečným důvodem k absolutnímu vyvrácení jeho dobré víry. V nynější věci je však podstatné to, že přistoupily i další skutečnosti, které dobrou víru žalobce podlamují. Tyto skutečnosti samozřejmě zohledňuje i soud v rámci vypořádání tohoto žalobního bodu a po jejich komplexním vyhodnocení uzavírá, že žalobní bod není důvodný.
28. Žalobce nemohl (či neměl) být v dobré víře zejména vzhledem k okolnostem souvisejícím s přepravou předmětného zboží. Jelikož zboží mělo být přepraveno z České republiky do Slovenské republiky, je krajně podezřelé, že zboží bylo nakládáno do kontejnerů a zaměstnanci žalobce tyto kontejnery opatřovali námořními plombami. Vedle toho žalobce měl k dispozici nákladní listy, ve kterých byly i informace o výstupním celním úřadu a přepravě do destinací, které nebyly na trase k deklarovanému skladu v Nitře ve Slovenské republice. Tyto informace byly pro žalobce odhalitelné, pokud by postupoval s náležitou péčí, a zároveň vzbuzují zcela zásadní pochybnosti o tom, že došlo k realizaci přepravy do Slovenské republiky. Ve světle těchto okolností (které žalobce v žalobě žádným způsobem nerozporuje) se již požadavek na prověřování, zda došlo ke kontrole údajů zadaných do systému TRACES ze strany orgánů veterinární správy, nejeví jako nepřiměřený. Žalobce nadto za popsané situace rezignoval i na uzavření standardních smluv v písemné podobě a po odběrateli nepožadoval věrohodné důkazy o tom, že k přepravě zboží skutečně došlo. I to lze považovat za podnikatelskou neopatrnost, která neodpovídá dané situaci a ve svém důsledku vylučuje dobrou víru žalobce v to, že došlo k dodání zboží do Slovenské republiky společnosti MBZ.

29. Ve vztahu k přepravě, která byla realizována přímo žalobcem, zase nebylo dostatečně doloženo, jaké zboží a v jakém objemu bylo přepravováno jednotlivými dodávkami. Tuto informaci soud uvedl pouze pro úplnost, jelikož toto hodnocení důkazů žalobce vůbec nerozporoval.
30. Dále žalobce namítal procesní nepoužitelnost výpovědi jednatele společnosti MBZ, která byla opatřena v rámci mezinárodního dožádání, jelikož této výpovědi nebyl účasten. K tomu soud může poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2014, čj. 1 Afs 73/2011-167, v němž je mimo jiné uvedeno, že *v každém případě platí, že správce daně musí k listině osvědčující výslech svědka v zahraničí, který byl proveden bez účasti českého daňového subjektu na tomto výsledku, přistupovat obezřetně. Neúčast českého daňového subjektu na výsledku svědka v zahraničí, byť by se tak stalo v souladu s procesním právem dožádaného státu, totiž ovlivňuje výpovědní hodnotu informací takto získaných. Tomu přizpůsobí správce daně svůj postup v rámci zásady volného hodnocení důkazů.*
31. K výše uvedenému je třeba říct, že informace získané prostřednictvím mezinárodního dožádání nehrají v nynějším případě klíčovou roli. Tyto informace představovaly na počátku řízení pouze určité indicie o tom, že fakticky nemuselo dojít k přepravě zboží do Slovenské republiky. Faktická stránka přepravy zboží pak byla předmětem dokazování v rámci daňové kontroly a byla rozkryta na základě vyhodnocení řady podkladů souvisejících s přepravou, přičemž toto vyhodnocení nebylo žalobcem nijak rozporováno. Na tomto místě postačí připomenout skutečnosti shrnuté v bodě 22 odůvodnění tohoto rozsudku, popřípadě lze odkázat na podrobný obsah zprávy o daňové kontrole. Pro názornost lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2019, čj. 10 Af 7/2014-134, jelikož v tomto případě došlo k obdobnému výsledku na základě mezinárodního dožádání bez účasti konkrétního daňového subjektu, nicméně takto opatřená výpověď rovněž nehrála v řízení rozhodující roli. Ani tento žalobní bod soud neshledal důvodným.
32. Výše uvedené lze shrnout tak, že žalobce brojil spíše proti vybraným izolovaným částem odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž by zároveň rozporoval související (a stěžejní) argumentaci, na které je napadeného rozhodnutí postaveno. Při vnímání celkového kontextu nynější věc soud uplatněné žalobní body nevyhodnotil jako důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

33. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
34. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto dle úspěchu ve věci (srov. § 60 odst. 1 soudního řádu správního). Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, ale vzhledem k tomu, že mu nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost, nebyla mu náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. října 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu